

JAANA OJAPELTO

VITTU, KUN VITUTTAA

POSITIVISMI, ÄLÄ JÄÄ

**Vittu, kun
vituttaa**

Jaana Ojapelto

Vittu, kun vituttaa

Kuultua,

nähtyä,

itsekin koettua.

Uskallusta uida vastavirtaan

Ihmisyyden raadollisuutta

Kannanottoja

© 2019 Jaana Ojapelto

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 9789528018308

Saatesanat

Sietää toisen
epätäydellisyyttä
keskeneräisyyttä

Kirjoittaminen kirjaa VITUTTAA
aloitettu 4.4.2019 Jänönkujalla

On se kumma sana, jolla laaja merkitys.
Suomalaisittain harmitus, tuska, hämmennys, viha, suru
sulkee sisäänsä vitutuksen. Ja paljon muutakin.

Yleismaailmallisesti "what the fuck" ymmärretään.
Kenen suusta se kuuluu? Mikä sen tarkoitus?

Silti sanalla on painoarvoa,
se usein kertoo sanojastaan jotain.

Tunnetila. Paha olla. Myös tottumus viljellä sanaa.
Siinäkö kovan tyypin sana, the power.

Päätin kirjoittaa tarinan "kun vituttaa".

Minä, joka olen tunnettu yltiö positiivisuudesta.
En tykkää kiroilusta. Olen kristitty.

Haastan itseni pois mukavuusvyöhykkeeltäni.
Asettumaan toisten sijaan, kokemaan, tuntemaan.
Kuin myös omaa elämäni peilaten.

Mitähän tästä tulee?

Ärsyttää.

Ei saa mielenrauhaa. Ajatukset samaa rataa jauhtaa.

Niin, minua ei ymmärretty.

Ärtymys kääntyy kiukuksi.

Kiukku avaa oven vihalle.

Usean päivän vihan tunnetila kehittää pikimmiten
oivallista kasvualustaa katkeruudelle.

Olenhan siihen oikeutettu.

Minua on loukattu.

Harmitus, vitutus antaa mielihyvää koston ajatuksille.

Kehä on valmistunut.

Milloin iskisin ensimmäisen iskuni?

Kuin kobra äkisti, nopeasti.

Ei enää vituta.

Hymyilisin.

Vuosien yhdessäolon jälkeen jaksaa eukko nalkuttaa.

Samoista asioista.

Aivan kuin en olisi kuullut jo ensimmäisellä kerralla.

En ole kuin hänen isänsä tai

veli tai naapurin Tertun mies, joihin minua verrataan.

En piittaa, jos pieni reikä paidankulmassa.

Tai en välitä syödä rapuja.

Kulttuuria, sivistystä kuulemma tarvittas.

Sivistystä on kerrakseen,

kun laitan kumpparit jalkaan ja työnnän veneen vesille.

Katselen luontoa ympärilläni

ja ihmettelen sen monimuotoisuutta.

Hiljaisuutta, mikä koskettaa uudelleen ja uudelleen.

Ja melkein aina kala nappaa vieheeseen.

Vitutus on laantunut,

kuin järven aallot sen olisi huuhtoneet mennessään.

Nuoruuden toiveet, haaveet tomuksi haihtuneet.
Niin paljon oli odotuksia, suuria suunnitelmia.
Kaikki kariutuneita.

Mihin elämä hävisi?
Kestovikutuksen maximointiin.

Pettymyksiin.
Toivottomuuteen.
Ei intoa mihinkään, vaan samaa rataa vaan.

Liekö oma asenne jotain vaikuttanut, silti sanon;
positiivisuus on perseestä.

Itsenikin yllätin!

Kuinka voin laittaa kirjani nimeksi;

Vittu, kun vituttaa.

Mietiskelin, pohdiskelin tuota sanaa, jota niin runsaasti on jo vuosikymmeniä Suomessa käytetty. En löydä suoraa vastinetta muista kielistä, missä olisi samaa sanomaa. Vitutus sisältää niin monia tunnetiloja; harmitusta, kiukkua, vihaa, katkeruutta, kateellisuutta, ärsyyntymistä, surua, tuskaa, kipua, hämmennystä, myös ilon ilmentymistä. Uskalsin lähteä pois omalta mukavuusvyöhykkeeltäni, sillä persoonaltani olen yltiö positiivinen. Sukelsin kulkemaan negatiivisuuden vesissä, yrittäen samaistua mitä vitutuksen maailmaan sisältyy.

Osa tarinoista on oikeasti kuultua ja nähtyä. Ihmisten kannanottoja elämänsä tilanteissa. Kuin oman elämänikin tarinoita. Kauniit ja hienot sivistyssanat, tekeekö ne ihmisestä paremman? Mielestäni ei. Usein kansankieli ymmärtää enemmän.

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi